

סיק

והנשיות הקסומות

מוניק, לטי

זה קרה לפני זמן לא רב, בעיר נמל שאות
שםה כבר שכחתי. בעיר זאת חי אדם
עשיר, מר לנסיניות, סוחר בחירות מארצות
רחוקות, קופים, נחשים, תוכים, נמרים
ורבים אחרים. הוא היה שקרן מטבעו
וניצל צרות ועוני של אחרים.
אבל הודות לאופיו זה העסקים שלו לא
צלחו. אנשים לא האמינו ולא סמכו עליו.
על מנת לתקן את המצב הוא רצה
להעסיק בחור בשם סיקו.

היה זה בחור צעיר, שחריר עור, בעל חיוך יוצר אמונה. היה עליו לנתקות לבדוק את הספינה הענקית של מר לנסיניות. קשה היה לנשומם בספינה, האוויר היה דחוס ומלא סרחות והרצפה מכוסה בהפרשות של חיונות שהועברו בה. הייתה זאת עבודה קשה ומאוד לא נעימה, וכל זאת כדי לקבל שכר זעום.

נוסף לכך מר לנסיניות דרש שיישרת את הלקוחות בנوعם וינהג בהם בכבוד.

כדי להיות תמיד במקום סיכון ישן במחסן,
תחת האבוסים. בעל העסוק הנבזה עוד
דרש גם שישמור על החיות. "תקבל שכר
ביד רחבה" הוא הבטיח לסיכון. סיכון
הצעיר, שלא היה לו כסף או מקום לינה
לא הסס רגע. הוא יהיה צריך לעבוד כדי
לחיות. כמו כולנו!

마וחר שמר לנסיניות היה לא נעים הליכות, הלקוחות נהנו כאשר שירותם אדם נעים ומונמוס. וכך לעשות רושם טוב מר לנסיניות השאל לסיקו עוד בגדים יפים. בכר רצה ליצור יותר אמון אצל הלקוחות. נוסף לכך החיות הרגישו טוב יותר הודות לנوعם של סיקו ונהשו יפות מיום ליום.

לנסיניות ליקק כבר שפטים. העסוק שלו פרח. הגיע يوم תשלום. כמו כל יתר העובדים גם סיקו בא למשרדו של מר לנסיניות. אך הרשע זהה התנהג כרגיל. הוא צעק "אין לי כל צורך לשלם לבוחר שחור כמויך. נתתי לך בגדים ומקום לינה, אתה עוד דורש שכר?"

הפועל המסקן לא אמר מילה וחזר למקוםו
בראש מורד. הוא פחד לאבד את מקום
העובדת שלו ואת מקום הلينה.

אלא שהחיות אהבו את סיקו והיחס שלhn
עodd את הצעיר. בנויגוד לכך hn שנאו את
לנסיניות שהאכיל אותן בקמצנות ולא
לייטפ' אותן מעולם.

למרות היחס של לנסיניות סיקו לא חdal
להיות ידידותי ובמצב רוח טוב שירת את
הלקוחות.

יום אחד, כאשר כל הלקוחות עזבו, סיקו החלטת לטיל קצת. הוא שמח שיכל לנשום קצת אויר צח, במיוחד שבליות לא ישן טוב.

טור כדי הליכה סיקו התחיל לבכות חרישית. הוא התיישב בשולי הדרר וחשב "זה לא צודק שמר לנסיניות מנצל אותי רק בגלל זה שאני שחור, שאני שונה ממוני" ועוד מחשבות על מר גורלו. טור כדי המחשבות אלה התחיל סיקו להירדם. פתאום קולות שמחים וצעירים נשמעו לידיו.

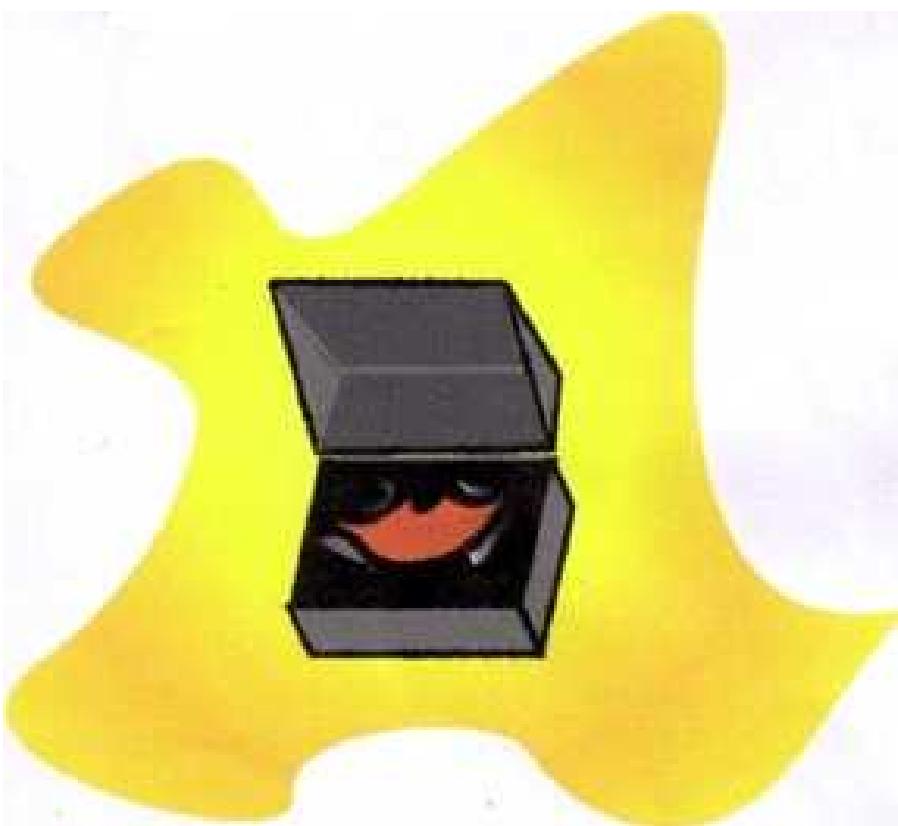
"הי, אדוני, מה שלומר?" אמר מישהו.
"הי, אדוני, האם אפשר לעזור לך?" אמר
אחר.
סיקו שפssh את עיניו. לפניו ראה שני
ילדים בני תשע או עשר. הפנים שלהם,
סקרנים ומאושרים כאחד, גירשו את
המחשבות השחורות שלו וגרמו לו אפילו
לחירק Katz.
"שלום" ענה כשהוא פותח עיניהם לרווחה.

"אולי נספר לך מעשיות משעשעות? אולי דברים שמחים יוכלו לעודד אותך?" אמר אחד הילדים.

הם היו כל כר נחמדים שהוא רצה לגמול להם על היחס הטוב. הוא הושיט להם קופסה קטנה, דבר ייחידי שהיה שלו ממש וסיפר:

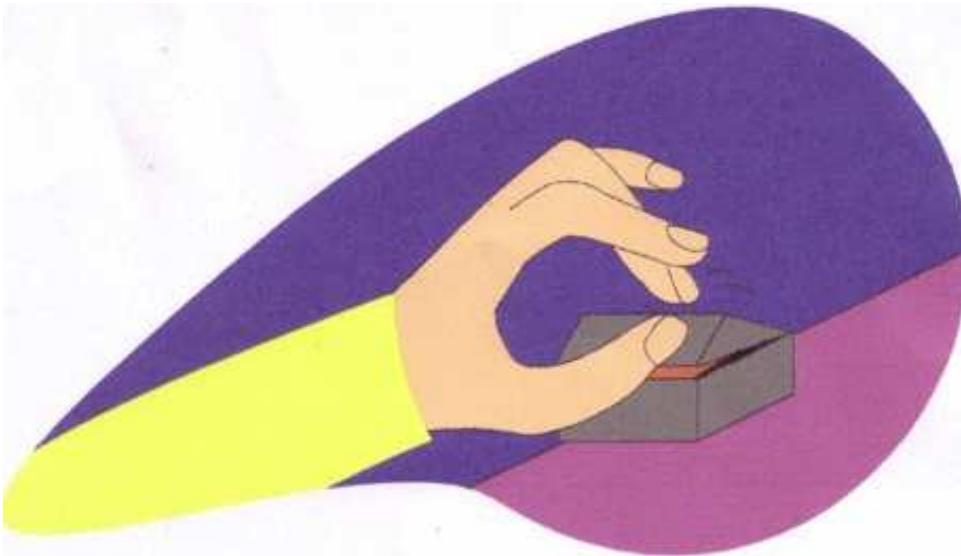
"לילה אחד חלמתי על גברת יפה ויפה מאוד שעברה בשקט מוחלט במחסן בו אני ישן. היא אמרה לי "אני מחבקת אותך, כי מגיע לך זאת" ונעלמה מיד. בבוקר כאשר התעוררתי היה מונחת ליד ראשי קופסה זה.

בתוך הקופסה רأיתי זוג שפטים שלא ניתן לגעת בהן, אבל חיות - אין נשיקה כלשהי. שפטים אלה יכולות לדבר, לנשום, לשיר ואפילו לzechok. איןני יודע מה לעשות איתן, אבל לכם בודאי יBIאו קצת אושר. אתם חמודים כל כר ורוצים לעזר לי. קחו אותן. שייביאו לכם מזל."

"לא, שמור עליהן. זה אתה שצרי מזל"
ענו שני הילדים ביחד.
סיקו הבית על הקופסה, ואחר כך חירר אל
הילדים. אך כאן באה הפתעה. לפניו עמדו
לא שניים אלא אלפי ילדים קטנטנים, בני
כל הצבעים, וכולם יחפים כמו האישה
שבחלום.
הוא שאל בחשש מה "אתם מכירים את
האישה היפה?"
"כן, זו הפיה ז'וסטין" ענו כל הילדים
במקהלה.
"מה עלי לעשות עם הקופסה?" שאלשוב
סיקו.

ושוב במקהלה ענו כל אלפי הילדים "דפק
עליה כדי לעורר את הנשיקה הקסומה
ואחר כך שים אותה ליד לנסיניות ותן לה
לעשות את שלה".

סיקו עדין לא השתכו. אבל אז כל
הילדים קטנים נעלמו, ונשארו רק השניים
בנוי גודל רגיל. אחד מהם קירב את
ה קופסה לאוזנו של סיקו. זה היה מופלא:
ה קופסה נפתחה מעט וקול שקט מלמל
"אל תדאג. קסמים מנצחים תמיד."
סיקו התחיל חייך ואפילו ל חלום

ביום התשלום הבא הגיע סיקו למשרדו של מר לנסיניות, כמו כל האחרים. הוא הניח בחשאי את הקופסה ליד צנצנת הפרחים שעל השולחן של מר לנסיניות.

בלי להרים את ראשו מספרי החשבונות
אמר לנסיניות "כן, אני יודע. זה יום
התשלום, אבל אתה, בחור שחור, קיבלת
כבר את שכרך בכך שהנרי יכול ללוון אצלך
במחסן".
ועוד הוסיף "להתראות!"

סיקו נהג כאילו הוא עוזב, אך הוא הסתרר אחרי ארון. הוא רצה לראות ולשמע מה יקרה.

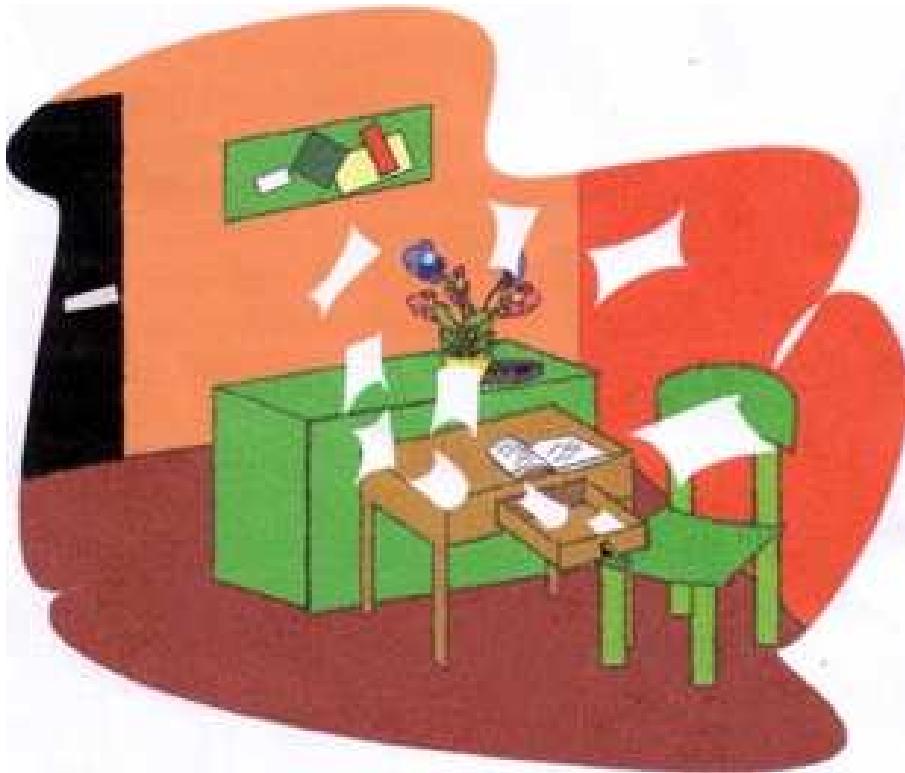
לנסיניות סגר את ספר החשבונות שלו, שם אותו במכירה, נעל אותה בשני סיבובי המפתח ושם את המפתח בכייסו. ואז אמר "מספיק. גמרתי להיום!"

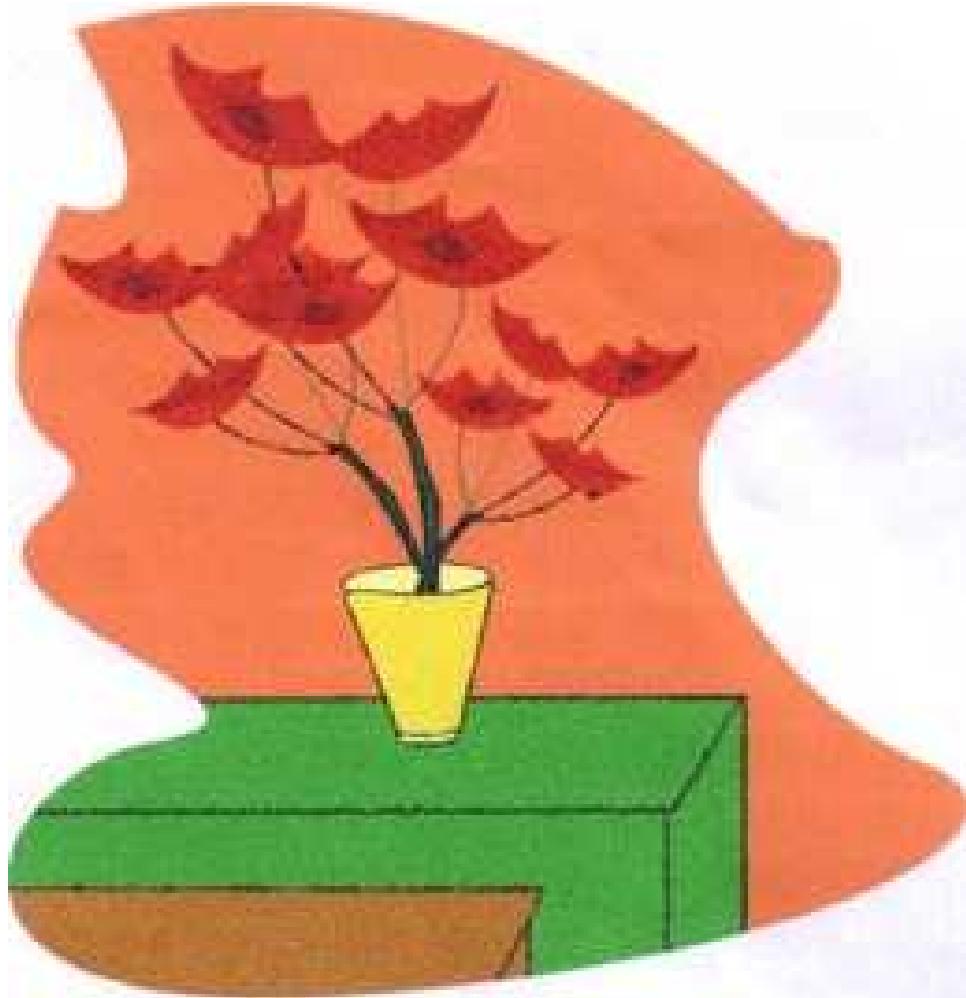
אבל באותו רגע נשמע כאין צפוף
מזמר. זו הייתה הנשיקה הקסומה.
המפתח, שהיה כבר בכיסו של לנסיניות,
התחל לركוד וקרה דבר בלתי-אפשרי.

המפתח יצא מכיסו של לנסיניות והתחיל להתעופף ולהתרוץ בכל החדר. לנסיניות לא יכול היה לתפוס אותו.

ופתאום השתקה הכל. המפתח נכנס
למנעל המגירה וזוז נפתחה עצמה.
הנשיקה הקסומה נשפה חזק וכל הנירות
התפזרו בחדר. ואז היא נשפה ביתר כוח.
ספר החשבונות עליה על השולחן. הוא
השמע קול יבש ונפתח בעמוד בו רשום
היה שמו של סיקו.

לנסיניות שהתעיף מרים אחרי המפתח, ניגש לשולחן. הוא ראה את ספר החשבונות פתוח בעמוד של סיון והחל בקלות בזעם. ואז נשמע שוב קול, Cain צחקוק. הוא הרים את ראשו וראה שאין יותר פרחים בצנצנת שעל השולחן. רק זר מוזר שר נגינה שמחה. ושוב הכל נוצר פתאום. השתררה דממה שקשה היה לסבול אותה. נשמע רק קול של שניים רועדות של לנסיניות. מה יקרה עכשיו?

הנשיקה הקסומה הייתה תחילת לשיר. תחילת המנגינה הייתה צורמת אר לאט ובהדרגה היא נעשתה נעימה ושמחה יותר.

הכיסאות והשולחן ניתקו מהרצפה
והתחליו ולהתעופף לركוד בקצב
המנגינה. לנסיניות נפל על הרצפה,
מאויים על ידי הרהיטים שרקדו מעל
ראשו.

המנגינה נשתה שוב צורמת ומאיימת.
הכסא והשולחן קרסו ברעש גדול סמור
לנסיניות. ספר החשבונות נפל על ראשו.
ממקום בלתי מזוהה נשמע קול מאויים
שאמר "שלם לעובד שלך, נבל! כבד אותו
למרות שהוא שחור ולא דומה לך. זה
הצדק!"

באותו רגע סייקו יצא ממחבאו. לנסיניות מפוחד הקשיב לו עכשו. הכל נעשה רגוע, שקט. אפילו הכסאות והשולחן קיבלו את צורתם הקודמת. לנסיניות ניגש לשולחן כדי לשלם לו. הגיע הזמן.

האישה היפה בעלת רגליים יchapות חזקה
ולקחה את השפתיים הקסומות ואחר כך
נעלמה בשקט. תפקידה נגמר.

מאז סיקו, למרות צבעו ארכ שווה לכל
היתר, חזר לעבודתו עם החיות.
בשמי הפיה ז'וסטין, נשיקות קסומות
ומקהלה הילדים מלמלו במקהלה.
"קולם שווים"